

ERNEST HEMINGWAY

SĂRBĂTOAREA CONTINUĂ

Traducere din limba engleză
și note de Ionuț Chiva

POLIROM
2019

Atunci cînd l-am cunoscut pe poetul Ernest Walsh, într-o după-amiază, în studioul lui Ezra, acesta era însoțit de două fete îmbrăcate în haine lungi de nurcă, iar în fața casei îl aștepta o mașină lungă și lucioasă, închiriată de la Claridge, împreună cu un șofer în uniformă. Ambele fete erau blonde și traversaseră oceanul pe același vapor cu Walsh. Vaporul sosise cu o zi în urmă, iar Walsh le luase cu el ca să-i facă o vizită lui Ezra.

Ernest Walsh era negricios și înflăcărat, un irlandez tipic, un tip poetic și purtînd clar semnul morții, așa cum un personaj dintr-un film e sortit să moară. El vorbea cu Ezra și eu mă întrețineam cu fetele, care m-au întrebant dacă am citit cumva poemele domnului Walsh. Nu le citisem, așa că una dintre ele a scos din poșetă o revistă cu copertă verde, un număr din *Poetry*, *A Magazine of Verse*, editată de Harriet Monroe, și mi-a arătat poemele lui Walsh.

— Primește o mie două sute de dolari pe bucată, îmi spuse fata.

— Pentru fiecare poem, preciză cealaltă.

Din cîte țineam minte, eu primisem de la aceeași revistă cel mult doișpe dolari pe pagină.

— Înseamnă că trebuie să fie un poet cu adevărat bun, am spus.

— Primește mai mult decît Eddie Guest, mi-a zis prima fată.

— Mai mult decît ia poetu' ăla, cum îl cheamă? Știi tu...

— Kipling, o ajută prietena sa.

— E mai mult decît primește oricine, oricine altcineva, spuse prima fată.

— Stați mult în Paris? le-am întrebat.

— A, nu. Nu prea. Sîntem cu un grup de prieteni.

— Știi, am venit cu un vapor. Da' nu prea aveai cu cine vorbi. În afară de domnul Walsh, desigur.

— Îi place cumva să joace cărți?

Fata mă privi consternată, dar înțelegătoare:

— Nu. N-are nevoie. Nu cînd scrie poeziile pe care le scrie.

— Și cu ce vapor o să vă-ntoarceți?

— Depinde. Depinde de ce vapoare sînt disponibile și de multe alte lucruri. Dumneata o să te-ntorci?

— Nu. Mă descurc bine aici.

— Cartierul în care stai e cam sărac, nu?

— Da. Da' e un cartier destul de bun. Pot să scriu în cafenele și să mă duc la curse.

— Și te poți duce la curse în hainele astea?

— A, nu, asta-i ținuta mea de cafenea.

— Sună destul de drăguț, spuse una dintre fete. Mi-ar plăcea să cunosc cîte ceva din viața de cafenea. Ție nu, dragă?

— Ba da, și mie, îi răspunse cealaltă fată.

Mi-am trecut numele lor în agendă și am promis că o să le dau un telefon la Claridge. Erau fete drăguțe — după un timp mi-am luat rămas-bun de la ele, de la Walsh și de la Ezra. Walsh continua să-i povestească cu înflăcărare ceva lui Ezra.

— Nu uita să suni, mi-a spus cea mai înaltă dintre fete.

— Cum aş putea să uit? i-am răspuns și le-am strâns din nou mâinile.

Următorul lucru pe care l-am mai auzit despre Walsh de la Ezra era că acesta scăpase teafăr de la Claridge doar datorită intervenției unor doamne care erau admiratoare ale poeziei și ale poezilor ce poartă semnul morții și apoi, după un timp, am auzit că primise un sprijin financiar din altă parte și se pregătea să pornească o altă revistă trimestrială, al cărei coeditor avea să fie.

Pe atunci era o revistă literară americană, *Dial*, editată de Scofield Thayer, care oferea unui colaborator un premiu anual de o mie de dolari, dacă țin bine minte, pentru excelență literară. Pe atunci asta era o sumă uriașă pentru orice scriitor cinstit, asta ca să nu mai vorbim de prestigiu, și premiul ajunsese la diverși oameni care, firește, îl meritaseră cu toții. Pe vremea aia doi oameni puteau trăi foarte bine în Europa din cinci dolari pe zi, din care mai puteau să și călătorească.

Despre această nouă publicație trimestrială, la care Walsh urma să fie unul dintre editori, se spunea că avea să ofere o sumă substanțială colaboratorului a cărui lucrare avea să fie considerată cea mai bună după primele patru numere.

E greu de spus dacă vestea asta era doar un zvon, o mică bîrfă purtată din gură-n gură sau se baza pe o afirmație făcută în taină cuiva. Să sperăm și să credem că totul a pornit cu cele mai curate intenții. Cert este că nimic nu-i poate fi imputat colegului lui Walsh, celălalt coeditor.

La puțin timp după ce am auzit aceste zvonuri despre un premiu, Walsh m-a invitat la prînz în cel mai bun și cel mai scump restaurant din apropierea bulevardului

St. Michel și, după stridii – niște *marennnes* plate, cu o nuanță arămie, nu obișnuitele *portugaises*, bombate și ieftine –, după stridii și o sticlă de Pouilly-Fuissé, a început să treacă delicat la subiect. Părea că vrea să mă îmbrobodească, așa cum o făcuse cu cele două momeli de pe vas – asta, desigur, dacă ele chiar erau momeli și el chiar le îmbrobodise –, așa că atunci când m-a întrebat dacă aş mai vrea o duzină de stridii plate, așa cum le spunea el, i-am răspuns că da, cu mare plăcere. Cu mine nu se chinuia să pară că poartă semnul morții, ceea ce constituia o mare ușurare. Știa că știu că are tuberculoză, că nu era o păcăleală, ci o boală din care pe atunci se murea și că are o formă gravă, așa că nu se simțea nevoit să bage trucul cu tusea, chestie pentru care i-am fost foarte recunoscător, avînd în vedere că eram la masă. Mă întrebam dacă mînca stridiile alea așa cum curvele din Kansas City, care purtau și ele semnul morții, ca și, practic, toate celelalte semne, erau mereu bucuroase să înghită sperma, ca un remediu suveran împotriva tuberculozei – însă nu l-am întrebat așa ceva. Am început, în schimb, a doua duzină de stridii aduse pe platoul de argint – le alegeam de pe patul de gheață pe care erau servite și, înainte de a le băga în gură și a le mesteca pe îndelete, le urmăream cum reacționează, crispîndu-și marginile arămii incredibil de delicate atunci cînd storceam lămîie peste ele, și abia apoi le scoteam din carapacea scoicii.

— Ezra e un mare, mare poet, îmi spuse Walsh privindu-mă cu ochii săi întunecați, tot de poet.

— Da, i-am răspuns. Și un om tare de treabă.

— Are un suflet nobil. Cu adevărat nobil.

Am băut în tăcere pentru sufletul nobil al lui Ezra. Mi se făcuse dor de Ezra și tare aş fi vrut să

fie alături de noi. Nici el nu-și putea permite acele *marennnes*.

— Și Joyce e mare. Mare, foarte mare.

— Da, e mare. Și un prieten de nădejde.

Ne împrieteniserăm în acea perioadă minunată pentru el, când terminase *Ulise*, înainte să se apuce de acea carte care s-a numit pentru mult timp *Work in Progress*¹. Am început să mă gândesc la Joyce și să-mi amintesc o grămadă de chestii legate de el.

— Tare mi-aș dori să mai scape de problemele alea cu ochii.

— Da, și el și-ar dori.

— Asta-i tragedia vremurilor noastre.

— Ei, fiecare are vreo boală, ceva, am zis încercînd să mai înveselesc puțin atmosfera.

— Dumneata n-ai.

Mă copleșise cu tot farmecul lui și acum băga poza de condamnat la moarte.

— Vrei să spui că nu port semnul morții? nu m-am mai putut abține.

— Nu, dumneata porți semnul Vieții.

Subliniase cuvîntul.

— Ei, lasă-mi ceva timp.

Voia o friptură sănătoasă în sînge, așa că am comandat două *tournedos* cu sos Béarnaise. Mă gîndeam că untul îi face bine.

— Ce zici de un vin roșu? mă întrebă.

L-am chemat pe *sommelier*² și i-am cerut un Châteauneuf du Pape. Știam că o să mi se urce la cap, da' am zis că nu-i nimic, o să fac o plimbare pe chei și

1. Lucrare în curs (în engl. în orig.); este vorba de *Finnegans Wake*.

2. Ospătar (în fr. în orig.)

o să-mi treacă. El putea să se culce sau să facă ce-o vrea. Eu oricum aveam să-mi văd de treburile mele.

După ce am terminat friptura cu cartofi prăjiți și am golit două treimi din sticla de Châteauneuf du Pape, care nu-i un vin de băut la prînz, mi-a spus în sfîrșit despre ce-i vorba:

— N-are rost să ne ascundem după deget. Știi că dumitale o să-ți dau premiul, nu?

— Da? l-am întrebat. De ce?

— Dumneata o să-l primești.

A început să-mi vorbească despre scrisul meu, moment în care am încetat să-l mai ascult. Mi se făcea rău cînd auzeam pe cineva vorbindu-mi despre ce și cum scriam, așa că m-am uitat la fața aia a lui care purta semnul morții și mi-am zis: „Ah, păcăliciule, ce-ai mai vrea tu să mă păcălești cu păcălelile tale de păcălici. Am văzut un întreg batalion zăcînd în praful de pe drum, o treime dintre ei urma să moară sau și mai rău și nici unul nu avea întipărit vreun semn mai special, era doar praful, praful pentru toți, și îmi vii tu cu fața ta însemnată de moarte, păcăliciule ce ești, cum îți speculezi tu moartea. Și acum ai de gînd să mă păcălești. Nu păcăli, căci păcălit vei fi“. Moartea nu încerca să-l păcălească. Moartea îl aștepta aproape.

— Nu cred că-l merit, Ernest, i-am zis bucuros să-i spun pe numele meu, pe care nu-l puteam suporta. Și apoi, Ernest, n-ar fi deloc etic, Ernest.

— Ce ciudat că avem același nume, nu?

— Da, Ernest. Și e un nume pe care trebuie să-l respectăm amîndoi¹. Înțelegi unde bat, nu, Ernest?

— Da, Ernest.

1. În limba engleză, Ernest se citește la fel ca *earnest*, care s-ar traduce prin „cinstit“, „serios“.